

AVENTURA D'UN PETIT HISENDAT CONTADA PER ELL MATEIX

Els amics no cessaven de dir-me:

—No t'hi casis. Et crearàs un conflicte. Ella és espanyola. No lligareu. No t'aventuris i no etc...

No m'hi vaig casar. Els amics podien tenir raó. I què, aleshores? Imagineu-vos un matrimoni malavingut. Més val un fadrí desesperat.

El que fa gràcia —en aquella època en va fer als que ho saberen— és el pretext del rompiment.

—Relévame de mi compromiso —vaig dir a la noia.

—A santo de qué? em replicà.

—He averiguado que tu padre no me quiere bien
a causa de mis ideas políticas... (vaig deixar la frase penjada).

—Políticas ... ? em demanà ella invitant-me a arrodonir la idea.

—Políticas y sociales —vaig acabar. En aquells temps no mirava prim. Era una mena de canibal.

I l'endemà d'aquesta conversa ja no vaig acudir a la cita acostumada.

Al cap de poques setmanes va córrer una cançó que deia:

L'hereu de ca la Pansida
ja no es casa amb l'espanyola
car temeren que llur vida
fos ratlla sense nyinyola.

Però la veritat és que aquesta quarteta no esdevingué popular. El fet és el següent: el que la va compondre —jo el coneixia bé— la va cantar a set o vuit persones ben relacionades. Res més.

Ella, la meua ex-promesa, es deia Loreto. I el seu pare era el mitjancer oficial entre Madrid i la gent del poble afeccionada a la rifa. És un ofici que em desplaui.

Tres dies després de renyir amb la Loreto —ara ve el bo!— vaig entrar a la botiga del seu pare. Ell era rera el taulell. En veure'm posà la cara de qui espera bones notícies. Jo vaig fer:

—Un billete entero para la próxima. Si es posible, cinco abundante. [...]